

Sygn. akt V CSK 530/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E. E.

przeciwko W. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej W.S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 marca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, istotne zagadnienie prawne wymaga odpowiedzi na pytanie, czy dopuszczalne jest łączne stosowanie art. 247 k.p.c. i przepisu art. 5 k.c. lub norm wyrażonych w art. 2, art. 45 w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, gdy literalna wykładnia przepisów postępowania cywilnego prowadziłaby nie tylko do złamania zasady słuszności, sprawiedliwości społecznej, ale jednocześnie doprowadziłaby do zaakceptowania w państwie prawa sytuacji, w której wydane orzeczenie na gruncie prawa cywilnego może stanowić jednocześnie wypełnienie znamion przestępstwa na gruncie prawa karnego. Już samo sugestywne sformułowanie zagadnienia prawnego nie pozwala na uznanie, że skarżąca powołuje się na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu prawnego. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania również nie prowadzi do takiego wniosku, jest bowiem jednostronna. Zawarta zaś w skardze sugestia, że wydanie zaskarżonego wyroku, zasądzającego świadczenie, może stanowić jednocześnie przestępstwo w rozumieniu prawa karnego, jest nieuprawniona i gołosłowna.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca w ramach tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania podniosła, że w niniejszej sprawie zostało zasądzone na rzecz powoda świadczenie, czym zaakceptowano ewentualną możliwość wyczerpania znamion przestępstwa doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz naruszono art. 247 k.p.c. w wyniku nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań lub przesłuchania przeciwko osnowie dokumentu. Jednakże skarżąca nie przedstawiła takich argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie

faktycznym przez Sąd II instancji, a jedynie argumentację sprowadzającą się do polemiki z tymi ustaleniami faktycznymi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Odnosząc się do wniosku powoda o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego należy zauważyć, że odpowiedź na skargę kasacyjną została wniesiona po upływie ustawowego terminu do jej wniesienia; odpis skargi kasacyjnej z pouczeniem został powodowi doręczony w dniu 16 sierpnia 2014 r. (k. 398), a odpowiedź na skargę kasacyjną została złożona w dniu 16 września 2014 r. (k. 403). Skutkuje to tym, że przedmiotowy wniosek powoda nie może zostać uwzględniony.

[l.n]